
NYELV ÉS VARÁZS

Nincsen semmim

csak amit anyámtól kaptam
s bár e kevés: oszthatatlan

az örökség azé —

.....
.....
.....

aki fölemeli!

A TEREMTÉS ÓRAI (II.)

Költőger Károlynak

Megkaptam a kést.
Forgattam, villogtattam,

s amikor már
vágni akartam

az alma
visszaváltozott — virággá.

Most nem tudom, mi legyek:
féreg vagy pillangó?

A kést mindenesetre
megtartom. —

Talán még általsegít
önnön elhullásomon.

ÉNEKELNI

A jóllakott unalom
nem tud énekelni

csak ki naponta jajdul
vérezik

s az kinek
kivert fogai közül

a tiszta élet hangja száll
és sír és süvít és felemelkedik.

UTCAI PILLANATKÉP

Ember és kutya.
Kutya és ember.

Két egymáshoz szegődött
szótlan magány.

A sarkon mindkettő
megáll és percekig tétováz.

Előttük semmi.
Mögöttük semmi.

Csak az út.
Mely nem vezet sehova.

Igy hát csöndben
kihátrálnak a világból.

Ember és kutya.
Kutya és ember.

Két egymáshoz szegődött
fénytelen planéta.

TÁRSTALANUL

Ablakomban szárnyzuhogás,
Örvögalamb-burukkolás,
Hess, te madár, hess, te gerle,
Nincsen, aki rá felelne,
Hess!

PORI PORTÁN (Könyörgés a szélhez)

Melegünknek kulcsa veszett,
melegünknek kulcsa veszett,
jegesmedve szél,

jegesmedve szél,
ne fújj tovább ablakunkba,
ne fújj tovább ablakunkba,
jegesmedve szél,
jegesmedve szél,
mert már minden fagytól csattan,
mert már minden fagytól csattan,
jegesmedve szél,
jegesmedve szél,
s dértől rogyik le az asztal,
s dértől rogyik le az asztal,
jegesmedve szél,
jegesmedve szél!

FEKETE SZÁRNYÚ SZÉL

A léckerítésen fekete szárnyú
szél akadt fönn,
s egy-két tejért dohogó
csempe köcsög.
Mellöttük mohadomb csipkelobogója
mered a semmibe,
akár az udvar mélyén süppedő
kútkáva, venyigerakás
vagy az ázott szalmához támasztott
foghíjas létra ...
A trágyadombra vetett sütőteknővel
teljes a gyász ...
Meleg szavakkal sem
gyűjtasz itt többé
semmilyen tüzet.

TISZTELET AZ EMBERNEK

Tisztelet a fűnek, Napnak, tengernek,
de legelőbb magának az embernek,
s lankadatlan két termőág kezének,
mert nyomában még a rom is megéled.

Tisztelet a szónak, honnak, tengernek,
ám legelőbb magának az embernek,
ki ősz fejjel is gyermekként álmodik,
és áll és küzd és győztesként távozik.

Tisztelet és hódolat az embernek,
de legelőbb a táguló szellemnek,
melyé a holnap, és izzón még: a ma,
fényes esztendő megváltó aránya.